

[Gert Petersen]

sens. Jeg ved som sagt godt, at jeg ikke kan få regeringen til at modarbejde EF som sådan, men den ville ikke desto mindre indlægge sig fortjeneste, hvis den tog fat på at bekæmpe det harmoniseringshysteri, der har grebet EF.

På denne baggrund skal jeg fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget opfordrer regeringen til i det mindste at modarbejde, at EF fortsat harmoniserer for harmoniseringens egen skyld, således at lovgivning om forhold, som hvert land selv kan ordne, som f. eks. lovgivningen om

- støjniveauet for tårnkraner,
- mayonnaise, saucer fremstillet af mayonnaise samt de øvrige emulgerede, krydrede saucer,
- kvalitetskrav til ferskvand, hvori fisk kan leve,
- marmelade og gelé af frugt samt kastanje-creme,
- kontinuerligt virkende vejeapparater med sammentælling,
- stikprøve- og analysemetoder for gødning,
- sømløse gasflasker af stål,
- markedsføring af ammoniumnitratgødning med højt nitrogenindhold,
- taxametre,
- dørsalg,

ikke længere underkastes en dyr og bureaukratisk behandling i en international organisation,

går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Jeg beklager meget, hvis nogle vil have vanskelighed ved at læse dagsordensforslaget højt. Det er ikke mit ansvar, det er fællesmarkedets ansvar. Jeg anbefaler forslaget til vedtagelse.

Fjerde næstformand (Ninn-Hansen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Ib Nørlund (DKP):

Det er bemærkelsesværdigt, at de fire partier, der denne gang separat har taget sig på at rejse forespørgslen, åbenbart har gjort det for særlig at fremhæve, at nu har Danmark formandskabet i EF, og det tør nok siges, at man i den henseende ikke har kaldt forgæves på udenrigsministeren.

Paven i Rom har som bekendt for skik fra tid til anden at udlyse et jubelår. Romtraktatens fanebærere herhjemme føler sig åbenbart kaldet til at følge eksemplet, selv om året kun er halvt og anledningen til syvende og sidst vel kun er, at danskere får lejlighed til at ringe med dirigentklokken og lægge lokaler til – bl. a. folketingets – for forskellige stavlsammen af mere eller mindre højt rangerende koryfæer inden for EF. Meningen er formentlig, at det skal imponere godtroende folk. Der er nogle, der synes, det er så flot, når man kan sige: davs Giscard, hello Callaghan, ciao ciao Andreotti og sådan noget, men man prøver vel på den måde at skabe forestillinger om den rolle, Danmark spiller, ved at gungre med EF ligesom musen med elefanten, som man har hørt om. Mon ikke man skulle passe lidt på, at det ikke først og fremmest er sig selv, man imponerer, mens folk uden for EF-politikernes kredse tager det på en ganske anden måde?

Udenrigsministerens redegørelse var som vanligt ved disse lejligheder så velpudset, at den ikke sagde særlig meget. I den særegne anledning var den endda usædvanlig blankpoleret. Men derved veg den kun uden om de spørgsmål, som folk ude omkring stiller sig om, hvor det egentlig skal føre hen med denne EF-politik, og regeringspartiet er jo ikke og kan ikke være ganske ukendt med den slags spørgsmål. Jeg har set, at statsministeren nu reagerer noget mere ømfindtligt, når han henvender sig til bredere kredse, end det foregik her i dag. I et interview i Berlingske Tidende den 8. januar stillede han det op sådan:

»Enten går det galt for EF og for samarbejdet, eller også etablerer man et mere forpligtende samarbejde. Der er ingen vej tilbage.«

Det peger på en noget mere dramatisk situation, end EF-politikerne her har villet indrømme. I virkeligheden er man hundeanst for, hvad der kan blive de videre følger af EF-politikken, og med rette. Man søger en vis trøst i at sige, at det nok ville være endnu